

Arrest

**nr. 137 026 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in april 2001 werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. In het verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij tussen oktober 2008 en februari 2011 met zijn gezin in Frankrijk heeft gewoond. Uit de gegevenshistoriek, toegevoegd aan de nota met opmerkingen, blijkt dat zijn verblijfsdocument van onbepaalde duur, dat geldig was tot 2 mei 2009, niet werd verlengd en dat verzoeker op 9 november 2009 ambtshalve werd geschrapt uit het vreemdelingenregister.

1.2. Verzoeker dient op 19 april 2012 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Belgisch onderdaan, meer bepaald in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische vrouw.

1.3. Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 22 oktober 2012.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4. 5dd lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van en verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.04.2012 werd ingediend door

Naam: R. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Servische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt niet dat deze stabiel en regelmatig zijn.

Immers, er werden maandcontracten voorgelegd van 08/02/2012 tot 16/03/2012 en van 19/03/2012 tot 15/04/2012. De voorgelegde bewijzen geven dus enkel een tewerkstelling van 2 maanden aan. Dit is een te beperkte periode om de bestaansmiddelen als voldoende stabiel en regelmatig te kunnen beschouwen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift onder meer als volgt:

“I. FEITEN

Aangezien verzoeker eraan houdt hierna de feitelijke omstandigheden van zijn zaak uiteen te zetten zoals deze zich hebben voorgedaan ;

Dit teneinde verwarringen of misvattingen tegen te gaan ;

Aangezien verzoeker, van servische nationaliteit, in zijn hoedanigheid van kandidaat vluchteling België binnengekomen is in 1993;

Aangezien hij in 1995 zijn huidige echtgenote Mevr J. S. (...) leerde kennen, met wie hij een relatie begon ;

Dat hij tengevolge van de wet van 1999 regularisatie aanvroeg ;

Dat hij op 14.7.2000 in het huwelijk trad met Mevr. J. S. (...) (stuk 2), met wie hij nog steeds gehuwd is, samenwoont (stuk 8) en ondertussen 2 kinderen heeft ;

Dat verzoeker vervolgens een gele kaart geldig voor 5 jaar ontving, dewelke op haar beurt ingetrokken werd, waarna hij ingevolge regularisatie een witte kaart ontving en ingeschreven werd in het vreemdelingenregister (stuk 3) ;

In oktober 2008 verlieten verzoeker en zijn echtgenote en de kinderen België om in Frankrijk te gaan werken en wonen ;

Voorafgaandelijk aan deze verhuis, bezochten zij de dienst bevolking van de gemeente Bierbeek, waar zij toen woonachtig waren, om te vragen welke formaliteiten dienden vervuld te worden mbt deze verhuis ;

De gemeente Bierbeek deelde mede dat verzoeker en zijn vrouw enkel hun nieuw adres dienden op te geven in Frankrijk, waaraan verzoeker en zijn vrouw ook gevolg gegeven

Vervolgens heeft verzoeker zijn verhuis ook gemeld aan de RVA met de mededeling dat het alsdan door hem ontvangen stempelgeld niet meer diende uitbetaald te worden vanaf november 2008, gelet op zijn verhuis naar Frankrijk ;

In Frankrijk ontving verzoeker een verblijfskaart voor een periode van 10 jaar (stuk 11) op basis van de door de Belgische autoriteiten afgeleverde documenten ni een inschrijving in het vreemdelingenregister bekomen ingevolge regularisatie ;

Tot februari 2011 verbleven verzoeker en zijn vrouw in Frankrijk ; vervolgens vestigden zij zich opnieuw in België ;

In februari 2011 ging verzoeker naar de gemeente Geraardsbergen om zich opnieuw in te schrijven en vroeg hij de verlenging van zijn witte kaart ;

De gemeente antwoordde dat zij voorafgaandelijk aan DVZ instructies diende te vragen vooraleer zij hiertoe kon overgaan ;

Diverse malen drong verzoeker aan op antwoord, doch steeds werd hij verzocht geduldig af te Op 19.4.2012 diende verzoeker op aandringen van de gemeente een aanvraag te ondertekenen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (stuk 10) ;

Op zelfde datum ontving verzoeker een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister, nl.. een oranje kaart geldig voor 6 maanden (stuk 4), waar na hij nadien zou geregulariseerd worden ;

Dat op 15.10.2012 DVZ echter een beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke verzoeker afgeleverd werd op 22.10.2012;

Dat deze beslissing gemotiveerd is op basis van ontoereikende inkomsten in hoofde van de echtgenote van verzoeker ;

Dat de echtgenote van verzoeker nochtans werkt als HR manager, hetzij als zelfstandige sedert 2012 (stuk 5), hetzij voordien in 2011 als werknemster (stuk 6) ;

Dat verzoeker's echtgenote steeds gewerkt heeft, zoals blijkt uit haar CV (stuk 9);

Dat zij alzo een eerste woning aankochten in Bierbeek in 2000, dewelke zij vervolgens verkochten in 2008 ;

Dat in 2005 zij een tweede woning aankochten aan zee te Oostende (stuk 7), dewelke thans verhuurd wordt aan de schoonvader van verzoeker aan een maandelijks huurprijs van 500 euro ;

Aangezien verzoeker deze bestreden beslissing absoluut betwist - gezien hij enkel en alleen een omzetting van zijn Franse verblijfsvergunning naar een reeds eerder in België toegekende verblijfsvergunning verzocht had (voor zijn vertrek naar Frankrijk bezat hij immers een BIVR of witte kaart) - en derhalve beroep aantekent om de redenen hierna uiteengezet ;

(...)

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om: vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Doordat de aangevochten beslissing dd. 15.10.2012, betekend dd. 22.10.2012, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De feiten" en DVZ voldoende bekend (gelet op de afgifte van alle in het verleden aangewende stukken aan DVZ

via de gemeente, waarvan sprake in de bijlage 19 ter - stuk 10), en bestaande in hoofde van de echtgenote van verzoeker, waar zij simpelweg vaststelt dat :

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op Verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ;

Uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg blijkt niet dat deze stabiel en regelmatig zijn. Immers, er werden maandcontracten voorgelegd van 8.2.2012 tot 16.3.2012 en van 19.3.2012 tot 15.4.2012. De voorgelegde bewijzen geven dus enkel een tewerkstelling van 2 maanden aan. Dit is een te beperkte periode om de bestaansmiddelen als voldoende te kunnen beschouwen”;

Besluit zij derhalve volledig onterecht dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in België, wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat zij in eerste orde geen rekening gehouden heeft met het feit dat zij reeds jaren geleden verzoeker geregulariseerd heeft, hij in België gehuwd is en hij in België ingeschreven was op basis van toegestane en goedgekeurde regularisatie ;

Dat hij slechts in februari 2011, bij zijn terugkeer uit Frankrijk, opnieuw aan de gemeente vroeg om een omzetting van zijn franse verblijfsvergunning naar een belgische verblijfsvergunning dewelke hij voordien reeds bekomen had op basis van een goedgekeurde regularisatieaanvraag ;

Dat hij tot 19.4.2012 zonder enig nieuws bleef van de gemeente Geraardsbergen en DVZ, zodat die ganse periode van 1 jaar en twee maanden hem het recht op arbeid ontzegd werd en het recht op een vervangingsinkomen ;

Dat had DVZ wel rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeker het recht op verblijf aan betrokkene te weigeren ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen ;

Aangezien in casu art. 40ter de vreemdelingenwet stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt ;

Dat in casu de Wet Gezinshereniging van 8.7.2011 een inkomensvoorwaarde invoerde voor gezinshereniging met een Belg ;

Aan de voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in art. 14 § 1, 3° van de wet van 26.5.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie hetzij 1256,97 euro ;

Indien de belg dit inkomen niet aantoont, is DVZ verplicht om een individuele behoeftenanalyse te doen : het is immers mogelijk dat een gezin met een lager inkomen toch in eigen behoeften kan voorzien zonder ten laste van de openbare overheid te vallen ;

De RVV veroordeelde onlangs op 29.3.2012 DVZ in arrest nr 78.310 omdat niet uit de beslissing bleek of DVZ deze individuele behoeftenanalyse wel gedaan had ;

Aangezien in casu DVZ verwijst naar de 2 door haar ontvangen maandcontracten van de echtgenote van verzoeker :

Deze 2 contracten op zich dekten nochtans reeds een inkomen per maand dat ongeveer 8 keer het refentiebedrag van 1.256 euro dekt ;

Bovendien zijn de door de echtgenote van verzoeker voorgelegde contracten van nature uit beperkt van duur waar zij als zelfstandige hr consultancy opdrachten doet bij verschillende klanten ;

Aangezien daarenboven DVZ eveneens geen enkele behoeftenanalyse of onderzoek naar de concrete situatie van het gezin uitgevoerd heeft, doch zich eenvoudigweg beperkt heeft tot het stellen dat de echtgenote van verzoeker slechts 2 maandcontracten voorgelegd heeft wat een te beperkte periode zou daarstellen om bestaansmiddelen als voldoende stabiel en regelmatig te kunnen beschouwen ;

Dat niettegenstaande de echtgenote van verzoeker haar fiche 281.10 voor het jaar 2011 medegedeeld heeft aan DVZ via de gemeente, waaruit een jaarinkomen van maar liefst 55.608,66 euro bleek of 4.634,05 euro/m, DVZ niet automatisch tot een weigering van gezinshereniging mag beslissen op basis van de beweerde 2 maandcontracten ;

Dat DVZ zichtbaar vergeet dat de echtgenote van verzoeker sedert 2012 werkt als zelfstandige en dat de inkomsten van een zelfstandige niet over 2 maanden dienen bekeken te worden doch over een gans jaar ;

*Dat zelfs mocht de echtgenote van verzoeker op deze 2 maanden een bedrag verdienen lager dan het bedrag van 1256,97 euro uit art. 40 ter der Vreemdelingenwet, dan nog dient vastgesteld dat voormeld bedrag slechts een referentiebedrag is en DVZ geen enkel behoeftigheidsonderzoek gevoerd heeft ;
Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoeker's echtgenote wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt niet alleen uit arbeid doch ook uit onroerend goed hetwelk verhuurd werd zoals hoger uiteengezet werd ;
Aangezien uit de motivering nergens blijkt dat DVZ verder onderzoek gedaan heeft ;
Dat deze beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid ;
Dat het middel bijgevolg ernstig is ;
Dat DVZ alzo een beslissing neemt zonder met alle elementen aanwezig in het dossier rekening te houden ; dat dit een regelrechte schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals door de Franstalige kamers van de Raad van State reeds eerder geoordeeld werd (RVS 1.10.2009,nr 196.577 en RVS9.12.2009,nr 198.507);
Dat de Raad van State casseert met deze arresten 2 principearresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 31.7.2008 nrs 14.727 en 14.731) die stelden dat de overheid enkel verplicht is een aangehaalde schending van fundamentele rechten te beoordelen vooraleer een bevel het grondgebied af te leveren ;
Dat het middel bijgevolg ernstig is ;
Om alle hogervermelde redenen dient de bestreden beslissing dan ook nietig te worden verklaard ;”*

2.2. In de nota met opmerkingen wordt onder meer het volgende aangehaald:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad de formele motiveringsplicht als volgt definieert:

“De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.” (RVV,25 januari 2012, nr. 73 906) De motieven van de thans bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoeker met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikte, in casu met een schorsing-en annulatieberoep bij de Raad. (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802)

Uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt het motief vevat in de thans bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de reden die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (cf. RW, 29 maart 2012, nr. 78.646)

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

Verzoekers kritiek op de inhoud van de thans bestreden beslissing wordt niet ondersteund door het administratief dossier.

Verzoeker suggereert een verblijfsrecht in het Rijk te genieten op grond van een eerdere regularisatie. uit de gegevenshistoriek van zijn verblijf zoals die blijkt uit het rijksregister, blijkt echter dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig tot 2 mei 2009 niet door verzoeker werd verlengd. Hij werd van ambtswege werd afgevoerd op 9 november 2009.

Verzoeker betwist niet dat hij op dat moment niet in het Rijk verbleef. Hij verklaart met zijn echtgenote en hun kinderen naar Frankrijk verhuisde in oktober 2008.

Op 25 februari 2012 meldde hij zich aan bij het gemeentebestuur van Geraardsbergen, waar werd geacteerd dat dit zijn nieuwe verblijfsplaats was.

Gezien hij echter niet langer over een verblijfsrecht beschikte, diende hij op 19 april 2012 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische onderdane, mevrouw S. J. (...).

Verzoeker toont niet aan op welke manier hij in zijn belangen zou zijn geschaad door het loutere feit dat deze historiek niet in de thans bestreden beslissing zou zijn vermeld, gezien daaruit blijkt dat hij niet langer een recht op verblijf geniet op basis van zijn regularisatie.

Een mogelijke leemte in de juridische overwegingen leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen indien blijkt dat dit verzuim de belangen van de verzoekende partijen niet heeft geschaad (R.v.St., nr. 49.427, 4 oktober 1994; RvV 23 mei 2008, nr. 11.657)

Verzoeker werpt op dat hij bij zijn aanvraag een aanslagfiche voor de personenbelastingen voor het inkomstenjaar 2011 zou hebben gevoegd, waaruit zou blijken dat zijn echtgenote een "jaarinkomen" van 55.608,66 euro zou genieten.

Deze bewering vindt evenmin steun in het administratief dossier. Verwerende partij motiveerde terecht in de thans bestreden beslissing dat bij de aanvraag twee tijdelijke contracten werden voorgelegd, van 8 februari 2012 tot 16 maart 2012 en van 19 maart 2012 tot 15 april 2012.

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteits document en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3 bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan

aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (...)"

Uit de lezing van die bepaling blijkt dat verzoeker, die zijn Belgische echtgenote wenst te vervoegen op het grondgebied van het Rijk, de bewijzen dient aan te brengen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Twee tijdelijke contracten van 8 februari 2012 tot 16 maart 2012 en van 19 maart 2012 tot 15 april 2012, waarmee een tewerkstelling voor een duur van twee maanden wordt aangegeven, kan redelijkerwijs niet worden beschouwd als een bewijs van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. In dit licht kan verzoeker evenmin dienstig voorhouden dat verwerende partij tot een behoefteanalyse diende over te gaan.

In artikel 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt immers bepaald dat:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verzoeker legt slechts bewijs voor van een tewerkstelling gedurende twee maanden.

Het is niet ernstig om voor te houden dat deze beperkte informatie omtrent de bestaansmiddelen kan volstaan in het kader van de bedoelde behoefteanalyse.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

(...)"

2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling

van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tevens steunt. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.4. Verzoekers betoog is gesteund op twee kernpunten. In de eerste plaats stelt verzoeker dat de bestreden de materiële motiveringsplicht schendt omdat de gemachtigde de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw heeft genomen. In de tweede plaats stelt verzoeker dat de gemachtigde geen enkele behoefteanalyse heeft verricht.

2.5. Uit het administratief dossier en uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag ter staving van de bestaansmiddelen van zijn Belgische echtgenote een contract van tijdelijke tewerkstelling bijbrengt waaruit blijkt dat zijn echtgenote werkzaam was van 8 februari 2012 tot 16 maart 2012 en van 19 maart 2012 tot 15 april 2012.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende redenen:

“Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt niet dat deze stabiel en regelmatig zijn.

Immers, er werden maandcontracten voorgelegd van 08/02/2012 tot 16/03/2012 en van 19/03/2012 tot 15/04/2012. De voorgelegde bewijzen geven dus enkel een tewerkstelling van 2 maanden aan. Dit is een te beperkte periode om de bestaansmiddelen als voldoende stabiel en regelmatig te kunnen beschouwen.”

2.6. Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bestaansmiddelen kunnen voortvloeien uit zelfstandige arbeid, zoals de Belgische echtgenote van verzoeker in casu uitoefent. Het gegeven dat rekening moet worden gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen, sluit in beginsel niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke zelfstandige arbeid, zoals maandcontracten in het kader van consultancy-opdrachten, in bepaalde omstandigheden wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Dit kan het geval zijn wanneer de concrete inkomsten die worden verworven in het kader van een aantal consultancy-opdrachten, toereikend zijn om te voorkomen dat verzoeker ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt om na te gaan of de voorgelegde bestaansmiddelen toereikend zijn een referentiebedrag gehanteerd, met name moeten de voorgelegde bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

2.7. Verzoeker stelt dat de inkomsten verworven in het kader van de twee maandcontracten op zich reeds een inkomen per maand dekken dat ongeveer 8 keer het referentiebedrag, gehanteerd in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, bedraagt. Dit vindt steun in het administratief dossier, aangezien uit de voorgelegde maandcontracten blijkt dat het (dag)inkomen van de Belgische echtgenote van verzoeker, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aanstipt, een aanzienlijke som bedraagt, met name 525 euro per gepresteerde dag. Er kan dus worden gesteld dat verzoeker in wezen bestaansmiddelen voorlegde die minstens gedurende acht maanden als toereikend kunnen worden beschouwd en derhalve minstens gedurende acht maanden als stabiel en regelmatig gelden.

2.8. Uit de beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen blijkt dat de gemachtigde zich beperkt tot de vaststelling dat de voorgelegde bewijzen slechts een tewerkstelling van twee maanden aantonen. Hij concludeert verder dat deze tewerkstelling van twee maanden een te beperkte periode is om de bestaansmiddelen als voldoende stabiel en regelmatig te kunnen beschouwen. Hieruit volgt dat de gemachtigde geen rekening houdt met de concrete en aanzienlijke hoge inkomsten die werden verworven in het kader van deze twee maandencontracten. Integendeel, de gemachtigde heeft de voorgelegde bestaansmiddelen te beperkend geïnterpreteerd door de voorgelegde bestaansmiddelen enkel over twee maanden te bekijken, terwijl deze bestaansmiddelen, dit zijn de aanzienlijk hoge inkomsten verworven in het kader van de twee maandcontracten, voldoende zijn om, rekening houdend met de wettelijk vereiste, acht maanden te overbruggen. Door de bestaansmiddelen enkel in acht te nemen voor een periode van twee maanden heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak en aldus op een niet zorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze de voorliggende bestaansmiddelen beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Het andersluidende en summiere oordeel van de verwerende partij in haar nota, met name *“Twee tijdelijke contracten van 8 februari 2012 tot 16 maart 2012 en van 19 maart 2012 tot 15 april 2012, waarmee een tewerkstelling voor een duur van twee maanden wordt aangegeven, kan redelijkerwijs niet worden beschouwd als een bewijs van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen”*, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

2.9. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een behoefteanalyse. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, bepaalt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

De verwerende partij betwist niet dat uit de duidelijke libellering van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een behoefteanalyse vereist is in het geval de bewezen bestaansmiddelen als onregelmatig en/of instabiel dienen te worden beschouwd. De verwerende partij meent evenwel dat, nu verzoeker slechts een bewijs van tewerkstelling gedurende twee maanden heeft voorgelegd, het niet ernstig is om voor het houden dat deze beperkte informatie omtrent de bestaansmiddelen *“kan volstaan in het kader van de bedoelde behoefteanalyse”*. Met andere woorden wordt in de nota gesteld dat de gemachtigde niet diende over te gaan tot een behoefteanalyse, zoals bepaald in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, omdat verzoeker zelf onvoldoende informatie heeft voorgelegd omtrent de bestaansmiddelen van zijn echtgenote.

Wanneer de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet is voldaan, dan is de gemachtigde in dat geval, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, verplicht om in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissingen werd verzocht om bijkomende inlichtingen/bewijsstukken te verschaffen omtrent hun persoonlijke situatie, teneinde vast te stellen welke bestaansmiddelen verzoeker en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De gemachtigde is derhalve niet overgegaan tot een daadwerkelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn Belgische echtgenote, met name een beoordeling van hun eigen behoeften. De Raad wijst erop dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en zijn Belgische echtgenote, hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen die nodig zijn om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn in een individueel geval wanneer de voorgelegde bestaansmiddelen niet als voldoende stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

2.10. Het voorgaande in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle feitelijke aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 22 oktober 2012 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES